

der for Diebliffet er Kræfter, der røre sig paa forskjelligte Maader, som ægde til at uddybe Striden istedetfor at udbjævne den; jeg har en meget levende Fornemmelse af, at det var paa Tiden, at det var i sin Orden, at der blev udtalt et advarende Ord. Det Høieste, der kunde siges derimod, var, at det var overflødigt, og Intet skulde være mig kærere, end om det virkelig var overflødigt; men hvad angaar den Stade, som der tales om, at mine Udtalelser skulde have gjort med Hensyn til Sagens mulige Behandling i et Fællesudvalg, skal jeg tillade mig at sige, at jeg ikke tillægger denne Tale den allerringeste Betydning. Der har været ført for mange Forhandlinger i Anledning af dette Dyrtids-Spørgsmaal til, at det skulde være saa pøntaaligt, at nogen Interesse skulde lide ved, at jeg udtalte en Mening om Realiteten, hvori jeg ikke staar alene. Der har jo før aabenbaret sig Dissents om dette Spørgsmaal her i Thinget, og det skal altsaa ikke kunne volde nogen Vanskelighed eller genere Nogen, at jeg har udtalt den Mening, jeg nu ikke lenger kunde tilbageholde, om, hvorledes dette Spørgsmaal nu staar. Den ærede 7de Landstingsmand for 1ste Kreds spurgte mig, om jeg var saa sikker paa, at min Mening var den ene rigtige, om jeg aldrig havde taget feil. Det er i Grunden et høist besynderligt Spørgsmaal. Hvem har ikke taget feil? Men dersom man paa den anden Side aldrig turde udtale nogen Overbevisning, fordi man ikke var sikker paa, at den var useilbarlig, hvem kunde saa nogenfinde tale? Intet Menneffe. Hvoril da saadanne Spørgsmaal? Jeg nærer Frygt for, at der paa de mere yderliggaaende Sider skal voge en Partilidenstabs op, som kan medføre, at man i Diebliffet har megen Vanskelighed ved at laane et villigt og roligt Øre til dem, som efter Gode — Mere kan intet Menneffe — søge at fastholde et mere centralt Standpunkt. Og skulde man spørge mig, om jeg mener, at denne Partilidenstabs allerede er trængt ind her i Salen, maatte jeg svare Ja ved en Henvisning til det Foredrag, som den ærede 7de Landstingsmand for 1ste Kreds holdt. Jeg vil nemlig søge Bevist for denne min Opfattelse deri, at han tog sig det i den Grad nær, at et vist Afstnit af et Foredrag, hvis egentlige væsentlige Kjærne jeg gav min Tilslutning, kritiseredes, at denne Kritik foretom ham saa dristlig, saa farlig og saa betænkkelig, at han gav sin Replik den Farve, som han gav

den idag. Jeg kunde maasse søge et Bevis derpaa i nogle Ytringer, skjøndt jeg ikke tillægger dem alene en afgjørende Betydning, saavel af den ærede 7de Landstingsmand for København som fra et andet Medlem (Fallefen), Ytringer, hvorved man gjentagende har villet foreholde mig den Ulykke, jeg skulde have gjort blot ved at udtale det, som jeg er overbevist om, at det store Flertal her i Thinget, naar det kommer til Stykket, vil erkjende med mig, nemlig at det er en haabløs Sag at ville søge at skaffe Embedsmændene et Dyrtidstillæg paa over 2,500 Kroner i indværende Aar. Lad dem forsaavidt være uenige med mig, at de finde, at det var dristigt af mig at bekjende denne farlige Sandhed allerede nu, men kom ikke og fortæl mig, at jeg særlig skulde have vanskeliggjort Chancerne for at faae et høiere Dyrtidstillæg fra Folkethingets Side, det faar Ingen mig til at tro; i saa Henseende har jeg den saligste Samvittighed. Skulde Folkethinget gjøre mig den overordentlige Ære, at gjøre mine Ord til Stamme og bevilge et større Beløb, kan jeg paa Forhaand takke det derfor. Men ganske særlig vil jeg sige, at jeg ser et Bevis paa Partilidenstabs i den personlige Retning, det ærede Medlem gav sit Tilsvær til mig. Det kan neppe miskjendes, at den udover denne Forhandling gaaende, udenfor den liggende personlige almindelige Vurdering af mig var en noget eiendommelig Sag; jeg er imidlertid aldeles ikke ømfimdet i saa Henseende og giver ham for mit Vedkommende fuld Frihed. Derimod tror jeg, at Partilidenstaben traadte frem — jeg tror ikke, at Ytringen kunde misforstaaes — naar netop det ærede Medlem vilde udtale sig om, hvorvidt jeg har været istand til at udfylde min Stilling i 1864. Jeg kan ikke betvivle, at man almindelig vil antage, at det ærede Medlem sigtede hertil (Mærken: S 1863!).

Formanden: Ærede Medlemmer maa ikke samtale indbyrdes.

Krieger: Hvis den ærede Formand ikke tager mig det meget ilde op, vilde jeg sætte Pris paa at faae at vide, om det ærede Medlem sigtede til 1864 eller til 1863, og med den ærede Formands Tilladelse vil jeg bede om en Forklaring deraf.